

SÁRBOGÁRD és VIDÉKE

társadalmi, közgazdasági és kereskedelemügyi hetilap.

Megjelenik minden csütörtökön.	Felelős szerkesztő: Nagybölöni BAKÓ BALINT.	Előfizetési árak: Egész évre . . . 8 korona. Félévre 4 korona. Negyed évre . . . 2 korona. Egyes szárr. ára 16 filler.
-----------------------------------	---	--

Vándoroljatok ki!

Motto: Az én hazám a legszebb hon e földön.
Nem adnám el sem aranyon, sem gyöngyön.
Ha a hazám gyöngy-aranyért odadnám,
Úgy a magyar nevet is megtagadnám.

Ti, kiket csalogat valami vak lidérc idegen vidékre, messze, messze földre; ott keresitek a szerencse csillagát, ahol ismeretlen még az ég is nektek! . . . Vándoroljatok ki!

Ti, kik meguntátok ezt a drága földet, amely dajkált, nevelt, híven apogtatott, melynek a por szeme mindegyig ismerős, melynek búrsonyára magyar sugár ragyog, melynek virulatán az Isten is örül; ha meguntátok ezt. . . . Vándoroljatok ki!

Azt mondja a kozmopolita okoskodás, hogy: a föld jó mindenütt; ad kenyeret és sirt akárhol. Igaz, ha egyéb nem kell. Aztán mi az a honszeretet? Léleki gyöngöseség, költői rajongás, gyermekjósztón, úgy-

Ha ez a ti elvetek édes magyarjaim, vándoroljatok ki!

Még Sárbogárdon ugyan nem igen szedte föl a sátorfáját valaki oly célból, hogy el-kivándoroljon, de a szomszéd községek s pusztákon már igen. Olyik átvándorol a Dráván és Slavóniában keres szerencsét; másik átfajózik az Océánon s Amerikában szenved és kínlódik. Űzi őket a telhetetlenség, a hirtelen meggazdagodás vágya, valamely gyenge itthoni bőszsantás. Azt hiszik, hogy ott manna hull az égből, ezüst nő a földből s bankó terem a fán és el-kivándorolnak, de ritkán van köszönet benne.

Legtöbbszörre életük celt tévesztvén, való helyett a teljesíthetlen remények és sóvárgások, örvényébe vetterik. Elmennek az ismerős földről egy ismeretlen vidékre, hogy megismerkedjenek ott a legismeretlenebb bizalommal; a halállal. Elmennek oda, hol fizámit dolgoznak mint otthon s felényít élveznek;

néha olyan jó dolguk van, majd meghalnak éhen. Nem tudnak beszélni azzal a földdel, mely nekik nem ismerős; nem tudnak értekezni azzal a néppel, mely nekik idegen. Innen odáig még csak felleg sem jár s arra a messzi tájra az Istenke is csak messzelátóval lát.

Mig a hazafiúi érzést, szülőföld szerelmét, nemzeti becsületet ott kenyerre kenve megeszik; addig előveszik őket az ismeretlen éghajlatnak csapásai, majd a csalódás, lelki bánat, ássák alá az egészségét le a sír fenekéig. Nohát vándoroljatok ki!

A német azt mondja: ubi bene, ibi patria (ahol jól van dolgom, ott a hazám) és boldogul gyarapodik, csak hogy német is az. Az angol is tul ment a tengeren s fölibe hágott a saját szülőföldének, csak hogy az meg angol, annyi élelmesség, ügyesség, szellemi, műkassággal szaturálva, amennyi fiz magyarba sem szorult bele. A zsidó is szerencsés

T A R C Z A.

Zsindelyezik a parékját.

No, mégis; — tandem aliquando.
Mién oly sok fohász fakadt.
Nedves, esős napon szívemből
Bészindelyezék háczamat.
Zengjen örömtől a határ most,
Völgy, rónaság s a hegytető.
Tapsoljon ég és föld vidámon,
Lakásomon új a tető.

Húsz éve, hogy zsellérkedem itt,
De még nem adott rá okot.
Hanem most igazán szívemből
Mégdicsérem, a gondtörök.
Sok bosszuság után lelkenre
Így varázsolt örömmel ő.
Bár a kőntő fenis van, de mindegy,
Lakásomon új a tető.

Mert tessék elhinni még most is
Didergek, ha rágondolok.
Ha két, három napos eső volt,
Történt illom szörnyű dolog.
Teknő, vándling, vagy tál s egyéb más
A mi fejt elhelyezhető,
Mind a padlásra ment; mert ha nem
Csordúlt, hát cseppent a tető.

Inga öröm lütelbe készült,
Mí' annyira szüretre vett.
Hogy nyári hőmérsék letszállt,
Folytonosan csak könnyezett.
Hiába kértem aggalommal,
Ő nem vett megbékülhető.
Ném ám; mert áporos időben
Nem cseppent, csordult a tető.

Néha-néha verset is írok.
Fészil a poétai tűz,
Bár tudom, hogy kopasz fejemre
Babért a világ soh se tűz.
Nos, ily benső lángra az eső
Mily kínosan hűlőgető.
Rán, ezúttal mind pocsecské válik,
Mikor megcsordul a tető.

Hanem mindennek vége van már,
Lelkem tovább nem panaszol.
Negyvenöt ezer darab zsindely
A záporral büszkén dae-ol.
Ez a ludat fám s butorimra
Magna-glató, pihenhető,
Istennek dicsőség adassék
Lakásomon új a tető.

Ne irigyeljétek barátim
Hogy új falótlejt a fedél,
Ime áll var az élet össze,
Hull, mindennap hull egy levél
Hígyjétek el, nincs messze tőlem,

Nincs már messze a temető
De tudis is jó a biztonság
Lakásomon új a tető

Kajabusz.

Házasságom története.

Irta: Caesar.

Apámak nem ütötte le a hajó kötél,
hanem kefekötő volt.

A kefekötőknek tudvalevőleg két dolgot kell tudni: még pedíg inni és kefét kötni. Apám az előbbi főkélyre vitte, a másikat kevésbé. Elleiben szeretett az irodalommal foglalkozni. A „Kakszintinártoni Harsonában” meg is jelent a következő neve:

- A csizmadánál vannak bőrök;
- A kárpitosnál vannak szőrök;
- Huncut nép a török.
- A görög diárye görög.
- Csunya növény a bürok.
- A gyön vert kutya hörög.
- Hasznos gyümölcs a lópó tok.
- Magassak a háztetők.
- Elhének a kefekötők.

A vers a kefekötői körökben élénk tetszést aratott és apám önéretét és szomjúságát nagyban fölényta.

Ő vezette a kefekötők küldöttségét az akadémia és kerreg változassák meg a kefekötő néret kefekötésre, elvégre ha

e tekintetben, mert fél zsemlyével és egy hagymával 48 óráig beéri. De a magyar emberre nézve extra Hungariam non est vita. Semmi oka nincs (csak képzelt), hogy felszedje sátorfáját és tovább menjen. Idő van tapadva ahhoz a nádfüdös házhoz, ahhoz a rögöz, melynek mindenike azt suttagja fülebe: „itt élned, halnod kell!” Annafogyva ne vándoroljatok ki!

Lehetetlen, hogy az a szent érzés, a szülőföld iránti kegyelet végkép kiveszett volna a magyar emberből. Az a véghetetlen szerelem, amelyről énekelnek a zsoldtörök a babiloni vizek mellett; amelytől elhervadt az izlandi lakó a szárazföldön, amelytől lángra gyúlt a hideg német s a forró francia megőrül — még van még a mi népünkben. Ne vándoroljatok ki!

— Azt kérdelem: talál-e Istentől áldottabb földet akárki akárhol, mint a Dunántúl; sőt-e valahol szebbet az ég drága napja, mint itt; ontja-e hálás föld másutt úgy az áldást, mint itt; hát illő dolog ahhoz, oly hálátlannak lenni, hogy elcsereljük Slavoniáért vagy Amerikáért?! Ne vándoroljatok ki!

Megmondta azt már Bángó Józsa, hogy nincs boldogabb ember, mint a szántóvető, mert egyik lába mindig a földön van, a másik meg nincsen messze az egyiktől. És mégis ezek lesznek hűtelenek az őket tápláló földhöz. Hiszen ha az irlandi — aki úgy gyűlöli hazáját, hogyha elsülyedni látná azt a földet, ahol született, megüldaná a tengert; a mely azt elnyele. — ha az irlandi el-kivándorol, annak van oka is, ér-

telme is. Ha a lipthói tót — ki a zabliszt közé fűrészpórt is vegyít s abból kenyerezik, — ha ez elbusulja magát s megindul Amerikába felültetve gonosz ügynökök által, — annak is van oka, de érzelme nincs, mert nagyrészt oda vesz; de hogy a Dunántuli magyar elinduljon valamely rossz órában ébredt sejtés után: annak sem oka, sem érzelme nincs.

Halálosan vétkezik hazája s nemzete ellen, mikor üres álomlátások miatt elhagyja azt. Ne szaporítsátok tehát a csángók számát; ne bántalmazzátok ezt az édes anyát, a Magyar földet. Ne vándoroljatok ki!

Mert nem igaz, hogy itt nem lehet megélni. A felső vidéki tót krümpelinnel meg kaposztánál nem igen lát egyebet az asztalán; a mi népünk pörkölt húst eszik és bort is iszik. Fizet ez a jó föld, csak nem kell úgy gazdálkodni, hogy szántáskor már talpára verjünk a jövőre aratásnak. Jó magyarok, rossz dolog az üres gyomor, de még rosszabb az üres szív. E sorok írójához beíratott a múltkor egy surbankó 18-19 éves fiú a nővérével, hogy ők mennek Amerikába. Rét-szilasiak.

— Hát miért?

— Ott van az édesapánk.

— Hát az édesanyjátok?

— Az is ott volt, de ott künn meghalt, a bátyánkat meg agyonütötte a bányá Pitsburgban — és könny szivárgott végig a legényke orcáján.

— És ti nem féltétek annyira elmenni?

— Hát mit tehetünk?!
Hát biz ez regényes is volna, ha nem lenne olyan szomorú. Végzem a költő szavaival:

*Itt e föld mely sirjaiból;
Az elhunyt ösök lelké szül.
Munkát reá s szabad kezet;
Dicső kéz lesz a sir felett,
Virulni fog bérc és homok.*

*Ki e hon, ha nem miénk?
Ha érte mindent megtervünk;
Ha tisztá kézzel áldozánk,
S leszünk, mi eddig nem valánk.
Nincs hatalom, mely visszanyom,
És akkor még virulni fog-e Hon,*

*don.
—g.—d.*

H I R E K.

— *Személyi hírek.* Gróf Zichy Aladár Öfelsége személye körüli miniszter e hó 19-én Vajtáról a sárbogárdi állomásra hajtatott és onnan a gyorsvonattal Bpestre utazott. — *Szerényi József* államtitkár e hó 17-én a d. u. 4 órai gyorsvonattal utazott Sárobgárdon keresztül a pécsi iparos-kongresszusra. A sárbogárdi állomásou Kaiser Gyula főnökkel mintegy 10-12 percig beszélgetett.

— *A sárbogárdi jótékony nő és krajcáregylet* 1907. évi augusztus hó 24-én, saját pénztára javára, a „Magyar Korona” szálloda helyiségeiben táncmulatsággal egybekötött cabaret-t rendez.

— *Rablót madás.* A Székesfehérvár

van „bölcész” „gyógyszerész” „lelkész” miért ne lehetne „kefeköltész” is. A különbség nem sok.

Anyám bába volt, de az ország legműveltebb bába. Olvasa Beniczky né és Csall Karolin összes regényeit, de ez okból mélyen lenézte a nálánál kevésbé finom kefeköltő férjét. Nem csak férjét meg engemet, de még Apámnak verseit is hályemék nevezte és azon kesergett, hogy házasságuk nászalliance volt. Névelésem bottal történt! Szüleim hol egymást, hol engem ütöttek. Így lassan 16 éves koromban el is végeztem a kökszent mártóni felekezeti iskola negyedik osztályát.

Midőn bizonyítványomat háza hoztam, Apám válaím veregetve mondta: Gyermekek most már művelt ember vagy mert utól éried Apádat.

Anyám zokogva ölel át és rebege: „Egy művelt Anyának csak ilyen gyermeke lehet.”

Ezután fontos családi tanácskozás következett. Követendő pályám megválasztása. „Ez fiam a legszebb pálya” szokta mondogatni, mert megtudod még azt is, amit kevés ember tud, még pedig, hogy-hogy viselkednek a halottak.

Anyám viszont követelte, hogy udvari lakáj legyek, mert így jutok bele a legelő, kelőbb körökbe.

Ezen nem tudtak megegyezni, Apám nem engedett a halott-kémből, Anyám vi-

szont az udvari lakájból. Csak úgy eszközheltem volna békét, ha mind két hivatalt elvállalom, de hogy nézne ki egy ilyen vizitkártya:

BIBICZ MIKI,

halottkém és udvari lakáj.

Nem ezt nem veszi be izlésem. A további súlyos családi complicaációk elkerülése céljából elhatároztam, hogy megszököm.

Egy szép napon azon a réven, hogy halottkém irodát akarok nyitni, kivettem párszáz forint apai jussomat és bucsut mondva az apai háznak a legelső vonattal Fiuméba utaztam.

Legelőször is egy szemüveget vettem. Tapasztaltam ugyanis, hogy leggyöngébb eszt ember is okosabban néz ki, ha szemüveget hord. Ezért hord a legtöbb tanár és tanító szemüveget. Philosophiámban nem csalódtam. Fiuméba éppen egy hajó volt induló Telben Pekingbe.

Felhasználtam az alkalmat és gondolva, hogy egy chinézernék minden jó, bemutatkoztam a hajó kapitányának mint sebész és ingyenes szállításon esetén hajlandónak jelentettem ki magamat a hajó orvosi teendők elvégzésére.

A kapitánynak imponált szemüvegem és azonnal alkalmazott.

Szerencsémre botegem nem akadt, összes sebészeti műveleteim a tyukszem vágásból állottak.

De itt is utólrát balvégzetem.

A hajón utazott egy ötven tavaszt látott német nevelőnő, ki iránt a fűtő gyöngébb érzelmeket tapasztalt. Amanda kisasszony (ugy hívták) naponta háromszor vágatta ki velem tyukszemét. A fűtő egy ideig tűrte, de midőn észrevette, hogy Amanda kisasszonynak tyukszeme sincs és mégis belétem rendelve azokat kivagni, rettenetes bonyodalom következett. Engem úgy ellátott ürlegékkel, akár csak apam, azután a kapitányhoz szaladva, követezte, hogy vagy tegyen ki a legelső sziklan, vagy tüzzének ki egy horogra csatléknak a capak részére, na pedig ez nem történik meg, levegőbe repti az egész hajót. A kapitány tavasz chincezer volt. Ki nem tett, sem a capak maratalékul nem adott, hanem igenis beosztott a fűtőhöz ségedifűtőnek.

Borzasztó és elviselhetetlen napok következtek. Kétségbeesésemben elálkoztam az összes nevelőnőket, fűtőket és tyukszemeket.

De fortuna Istenasszonya megint csak hozzám fordult.

Egy napon ugyanis a fűtő észrevette, hogy Amanda kisasszony most a kapitánnyal vágatja a tyukszemét.

Feljebbvalójával úgy nem bánhatott, mint velem, hanem zokogva reám borult és mondta: „Tessye, most már mi nem fűtünk, fűtsön a kapitány maga.”

Igy is volt, mi nem fűtöttünk, de éppen passát szelek fevén, gép nélkül is beértünk Pekingbe. Társaimtól különösen a fűtőtől elbusuzva, kefeset után néztem. Bolyongásaim közben Az Őrült Mandarín-hoz címzett vendégülhoz vezetelt a sors.

(Folyt. köv.)

és Vidékéből vesszük az alábbi és minket sárbogárdiakat érdeklő esetet. Mányoki Imre sárbogárdi lakos 32 éves földműves e hó 19-én reggel azt a panaszt tette a rendőrségen, hogy az éj folyamán őt Szekesfehérváron az ősz-utca elején kirabolták. Előadása szerint betért az ősz-utcai hírneves Mandl-féle éjjeli kocsmába, ahol megivott 3 üveg sört. Ezután haza akart térni olaj-utca 40. szám alatti szállására, mikor utközben a vásártér sarkán három alak megtámadta, az egyik közülök egy kövel fejbe vágta úgy, hogy menten elborította a vér, míg a másik kettő karjait lefogta. Kivette kabátja belső zsebében levő 108 koronát tartalmazó pénztárcáját, azzal a könyök-köz felé elmenekültek. Lényeges körülményként megemlíttette, hogy a Mandl-féle kocsmában száz-koronással fizetett és valószínűleg az ott levők közül láthatóan nála a szakkoronás pénzt, a melyet eltávozta után elraboltak. A rendőrség az elkövetésével gyanúsítottaként elfogta Hauptmann Ferencz foglalkozás nélküli lakosságát, Dóka Sándor mázóssegédet és Weisz-Miksa napzsámóst, a kik természetesen eleinte tagadtak mindent, utóbb egymásra vallottak a rablás elkövetését illetőleg. A rendőrség mindhármójukat fogva tartotta.

— **Pusztá-Hatvanból** írja tudósítók, Folyó hó. 12-én történt, hogy az ottani erdő sűrűjében sétálgattak az Okanyi Schwarcz 3 kis fia két nevelőnővel együtt. Magukkal vitték egy kosárban különféle czukrász-süteményt s egy kisebb üvegben mézet. A csomagot egy fa mellé tették le fejről való kezdőjükkel együtt s jó messzire távolodtak el a helytől. Mintegy 2 óráig sétálgattak, miután ismét visszatértek leírhatatlan volt a meglepetésük, a mikor a kospat füresen találták. Anniut a mézzel telve volt üveget is megpillantottak, s látták, hogy az is ki lett ürítve, szörnyű remélet lögté el őket: medve — medve járt itt! az ette meg a mézet. Talán tovább is viszik ezen ijesztő hirt, ha észre nem vesszük, hogy a kendő egy magas pozónra van felakasztva, azt pedig már bizonyosan nem medve tejtette. Mily kellemessé lett azonban eme meglepetésük mikor észrevették, hogy aközébe 2 dolg által ember fekszik a bokrok alján s józárúen neveinek jól sikerült tréfájukon.

— **Tíz.** Gróf Zichy Rafaél tulajdonát képező és Nagyhorcsókhöz tartozó Kinja pusztán illetve Jenőfalván 8 ház és egy kazal szalma a napokban leégett. A tűz keletkezése ismeretlen. A kár jelentéktelen.

— **Szent-István napi munkaszünet.** Meglepetlen híztük Szent-István napján a csendőroket, amint ezirkahtak a városban ellenőrizni, hogy a vásárnapi munkaszünetről intézkedő törvenyt mennyire respektálja községünk lakossága. Előszörést érdemlő cselekedet volt ez kétségen kívül. Az a kár csak, hogy ez minden vásárnap nem történik meg akkor, amikor igen gyakran lelkünkben megbotrunkozva látjuk hogy itt Sárobgardon vasárnap is ép oly akadálytalanul dolgoznak egyesek mint a héli többi napjaín.

Kiadó- és lap tulajdonos: **Spitzer Jaka**.

KARCZOLATOK.

A mama: (este hazaérkező fiához) Ugyan édes fiam minek jársz te a tennisz pályára, mit kerdesl ott?

A fiu: Van nekem okom, hogy oda járjak.

A mama: Hát mond meg édes fiam, milyen az okod: Szőke-e vagy barna?

Jelenet a bankban.

Bemegy az Andrassy úti bankba a czecei ember, de nem köszön. Az ügyvezető fejedelmi méltósággal dorgálja: Yafai annyit mondhatna mikor ide bejön, hogy adjon Isten. — Nincsen kurázsím, szepeg a czecei ember.

— Az ügyvezető szuverén molylyal kérdi: Hát mitől fél?

— Attúl félek, kérem alássan, hogy ha ép adjon Istent mondok, az urak itten fogadj Istennel válaszolnak, azér pedig tudom, hogy nekem rögtön fölszámítanának három korona 70 fillért.

C S A R N O K.

Nemzetes Molnár Zsigmond ur tele.

Összeszedte: Berger Vilmos.

Van egy népies közmondás a tavaszi Benedek napra, mely így szól: „Benedek, zsákba hozza a meleget!” hoz ez bizony néha hideget is, amint azt most már néha Nemzetes Molnár Zsigmond ur esete bizonyítja.

Hogy ki volt az a Molnár Zsigmond ur? Hát ur volt biz az halálaig, pedig már a végen kopott, foltos kabátot viselt, de Madarász apot még erdes, hangtalan beszédjével is üdvözölte kerülete főhelyén. Ezen üdvözlöte csak árnyeka lehet azonban a hajdani hazafias szózatának, mely fentnevezett képviselő ur „Emlékirataim” című könyvében említve van.

Mondják ISZT. évben nagyon szép tavasz volt, úgy annyira, hogy az emberek egészen beleélték magukat a kellemes időbe, nem is gondolva arra, ami még változhat is. Oly kesérsyesen mégsem lakolt senki, miút nemzetes Molnár Zsigmond ur, ki júnuszával az úde tavaszi mezőre juhait is kihajtatta. Gondos gazda volt ő különben, mert az erdő szélén elővigyázatból készíttetett egy nádfal-és védetével ellátott helyet, eseltesen rossz időre való tekintettel, hogy oda beteretelhesse juhász a nyáját. Gondtalanul pipázgatva, farulyázva és gyönyörködve a szép meleg időben és kutyájának vig. ugrandozásában terelgette a juhász a nyáját ide-oda, hol üdebb füvet talál. Estenben azonban nyugtalanokodni szokott, jobb szerette volna a meleg istállóba terelni nyáját. — de hat az ur parancsa szerint kell a szolgának cselekedni. (Azon időben az engedelmesség még nem volt megszerényítő)

Mar két hét óta kint volt a julnyáj, amidőn egyszer éppen „Benedek” előestéjén hirtelen hideg szel keletkezett és északnyugatról szél felhőket kergetett. A jó szolga gyorsan beteretelt szelős nádkastélyába, mire megkezdődött a hózatár. Tüszéri hősalkák zizegtek a nádon keresztül; a szegény birkák sűrűn húzódtak összebb-összebb, de a hideg mindig erősebb lett, — a hó mind szorosabb tüzalakat tüzködött a gyapjas bundákba. Ezt kitartani lehetetlen! „Történjék akármí!” — gondolta a juhász, — hazaterelek a faluba, mert megfagyunk!

Lassan és nehezen lehetett a zivatáros időben előrehaladni. Minél közelebb érték a faluhoz, annál magasabb volt a hóréteg. Szegény párák szétfutottak s egyenkint megmerevedtek, a hóban mozdulatlanul megálltak. Most már csak saját életének megmentésére gondolt a szegény juhász. Pihegve törtetett előre a nagy hóban

Korán reggel kiküldött nemzetes Molnár Zsigmond ur a nyáj után tudakozódni,

A küldőnc nem sokára visszatért azon jelentéssel, hogy a juhász ott al a falu alatt a hóban megdermedve. Gyorsan befogtak egy szánt és behozták a helységbe, nagy nehezen bírták csak életre hozni. — Ez elmondta — midőn magához tért — az esetet. Kimentek a juhokat megkeresni, hadd maradjon legalább veszett lejszének a nyele. El lehet adni husát, bőrét. A kisbíró nem sokára dobszó mellett hirdette a rendkívüli olcsó húsárúsítást, mire szegény emberek körütek elő vevőnek, kiknek nem jut minden nap hús a fazékba, — végre is ez nem döghus. Ez addig remben volna. Nyuzták a birkéket, hordták a húst; Molnár Zsigmond ur istenfélő megadással nézte.

Volt azonban a községben egy szegény ember, kiknek véletlenül Benedek volt a neve. Ez is eljött egy kis húst kérni a nemzetes urtól, mert jó ember volt az, a szegénynek pénz nélkül is adott. Majd leszolgálja valamivel. De amint Molnár Zsigmond ur meglátta Benedeket, kitért ő belőle is a zivatar: „Hej, te ilyen olyan adta Benedek, takarodj ki a portámból, mert a kutyákkal húzatlak le; — nem elég, hogy csuffá tétél, még a húsból is akarsz ingyen enni!”

A szegény ember majdnem sírva ment ki az udvarból, hisz nem tehetett ő róla, hogy Benedek a neve. — Ezért nevezik még ma is e vidéken azt a napot: nemzetes Molnár Zsigmond ur tele.

Nyilt-tér.*)

Sárobgárd és Videke

Tekintetes Szerkesztőségnek

Az általam irt és Győri Miklós urra vonatkozó nyilt levelem felelőségemre kérem becses lapjába közzé tenni.

Sárobgárd, 1907. Aug. 21.

Éliás Adolf.

I. Győri Miklós urnak

Helyben

Ön azért, hogy házat vettem és így lakásommal önnék fel kellett mondanom oly goromba és háripa felesége naponta 3-szor oly kiabálást és pört csinál minden ok nélkül, hogy azt tovább tűrni nem lehet, és ön pedig mint házi gazda oly sértő és lealacsonyító szavakkal illet, mely arra kényszerít, hogy a nyilvánosságra hozzam.

Tudatom Győri urral és nejével, ha továbbra is velem és családommal szemben ezen galád eljárás folytatják, kénytelen lennék oryoslásért a bírósághoz fordulni.

Különbön az önök eljárását, mit a lakókkal szemben elkövetnek, a netán utánnam következő bérbe vevők figyelmébe ajánlom.

Sárobgárd, 1907. Aug. 21.

Éliás Adolf.

* E róvat alatt közöltökért sem vállal felelőséget a szerkesztőség.

Jó házból-fiu tanoneznak
felvétetik

Tatay Benő

sütődéjében

SÁRBOGÁRDON.

Tanonez kerestetik azon-
nali belépésre

Róth Kálmán

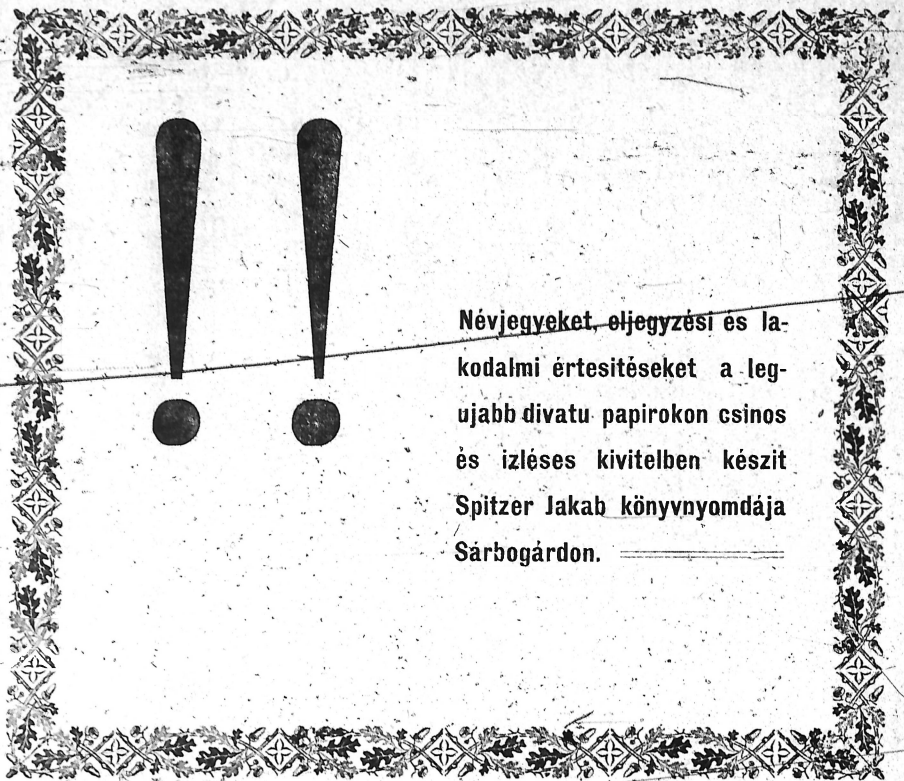
bádogos-mesterrel

Sárbogárdon.

Sárbogárdon,
az asztalos utcában egy-
négy szobás lakás mellék-
épületekkel Szentmihály
napról bérbe adó, esetleg
örök aron eladó.

Bővebb felvilágosítást a
kiadóhivatal nyújt.

Névjegyeket, eljegyzési és la-
kodalmi értesítéseket a leg-
ujabb divatu papirokon csinos
és izléses kivitelben készít
Spitzer Jakab könyvnyomdája
Sárbogárdon.

Hirdetmény.

A Sárbogárd-Tinódi közbirtokosság tulajdonát képező Sárbogárdi nagyvendéglő épület, összes melléképületeivel az 1908. évi április hó 24-ik napjától 1914. évi április hó 24-ik napjáig terjedő hat évre bérbe fog adatni.

Felhívom a bérteni szándékozókat, hogy zárt ajánlataikat, melyben az egy évi bérösszeg számokkal és betűkkel ki-
teendő, alulírott közbirtokossági gondnokhoz folyó évi szeptember 20. napjáig annál is inkább adják be, mert a később érkezők figyelembe vétetni nem fognak.

Az ajánlatokkal egyidejűleg 400 K az az Négyszáz korona bánatpénz teendő le Halász Károly közbirtokossági pénztárnok ur kezeihez.

A bérleti feltételek alulírott gondnoknál megtekinthetők.

A közbirtokosság fenntartja magának a jogot, hogy a beérkezett ajánlatok közül, tekintet nélkül az ajánlott összegre szabadon választhat.

Tájékoztatásul megjegyzem, hogy a jelenlegi bér 2610 K.
Sárbogárdon, 1907. július hó 31

Balassa Gyula
közbirtokossági gondnok.